

פרשת בהעלותך
תשפ"ד
גיליון 217

א לעבטיגער שפּת

הארת השבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

האור לדורות

פניני פרשה

"בהעלותך את הנרות" (ח', ב')

בהעלותך ר"ת - וס"ית - כ"ב, כנגד כ"ב אותיות שבתורה, רמז שעיקר האור הוא ע"י התורה: 'כי נר מצוה ותורה אור'.

"בהעלותך את הנרות" (ח', ב')

אפ"ל; ר"ת וס"ית - 'ב'העלותך א'ת ה'נרות' (עם התיבות) הוא שמונה מאות ושלשים ואחד, כנגד זמן העמדת ב' בתי מקדשות (הראשון: ת"י. והשני ת"כ). ועוד אחד הוא הארות ית' כביכול לעם ישראל דרך המנורה. וכדברי ה'מדרש' שמביא את הפסוקים על מעשה המנורה: 'קומי אורי כי בא אורך'. 'כי אתה תאיר נר'.

"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (ח', ב')

בפסוק זה מרמז, שעל האדם לשמור קדושת שבעת הנרות שלו עצמו, שהם: 'פיו, חטמו, עיניו, אזניו, ומנתא דא רישא'. ועיניו זוכה לשפע אילוקי, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"א).
ואפ"ל שזה מרמז בפסוק, שסופי תיבות: איל מויל של המנורה יאירו שבעת הנרות - בגימטריא: "פיו חטמו עיניו אזניו, ראשו" (עם הכולל). ע"י קדושתם זוכים לשפע אילוקי, ושלחבת עולה מאליה (כמובא שם).

"אל מול פני המנורה" (ח. ב')

לכאורה קשה, למה כתוב בלשון: "פני המנורה" ולא הקנה האמצעי? אולם אפ"ל ע"פ הפסוק: "יאיר ה' פניו אליך" שעיקר האור הוא 'הארת הפנים', וכפירוש"י על פסוק זה: "יראה לך פנים שחוקות, פנים צהובות". היפך 'הסתרת פנים' שעליה אמרו חז"ל (ב"ר פמ"ב, ג): "אין לך שעה קשה כאותה שעה שכתב בה ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא" - ומידה טובה מרובה. והרי עיקר האור במנורה נמשך מהנר האמצעי - פני המנורה שממנה היה מדליק ויניין ליקוטי מוהר"ן כ"א). וכן היה דולק נר זה ב שבעה. לכן הדגיש וכתב: "פני המנורה" - "אור הפנים" שהוא מקור הברכה. זאת ועוד, דהא המנורה היתה עדות ששכינה שורה בישראל, כמובא (שבת כ"ב:). על הפסוק: "מחוץ לפרוכת העדות". וזהו הארת פנים של הקב"ה כביכול.

"אל מול פני המנורה" (ח. ב')

אפשר לומר: ע"פ דברי המדרש (תנחומא ה') והרמב"ן מביא זאת בפרשתנו, שמרמזו כאן גם ענין 'נר חנוכה' שנוהג לדורות. וזוהו ניחם הקב"ה את אהרון שלא הקריב קרבן הנשיאים במרמו: "שלך גדולה משה" כי נר חנוכה זה לדורות.
וזהו: "אל מול פני המנורה" - בתיבת 'מו"לי - מ', רמז לבניה - "בן ארבעים לבניה", (אבות ה) וכדבר הפייטן בזמזם של חנוכה: "בני בינה ימי שמונה...", שחנוכה רומז על אור הבינה. וכן מ' בגימטריא חלב ענין המנהג לאכול מאכלי חלב. ול"ו כנגד ל"ו נרות חנוכה במשך כל שמונת ימי החנוכה. ואפשר להוסיף, שגם תיבת "בהעלותך" רומז על כך, שההלכה כבית הלל שמוסיף והולך, וזהו: 'בהעלותך', לעלות ולהוסיף.

המנורה ברוממות נשמות ישראל
בעל ה"בן איש חי" כותב: על הנקודות המעשית שאפשר ללמוד ממעשה המנורה, וכך לשונו: "בהעלותך" - כלומר: עליויים ותועלתם של נשמות ישראל הקרויות נרות תלויה ב"מנורה".

האחד - אמונת ההשגחה, שיאמינו כי - "אל מול פני המנורה" יאירו שבעת הנרות שלמטה. כי המנורה העליונה כוללת את שבע הספירות שהקב"ה מנהיג בהם את העולם, וע"כ על ידם יאיר שבעת הנרות, שהם כלליות נשמות ישראל. שגם הם יתחלקו לשבעה חלקים, כנגד שבע הספירות. והכוונה היא: שכל חיות נשמותיהם של אלו הנמצאים למטה: מזונם, מוצאם, מבואם וקיומם הכל ע"י השפע הנמשך להם מאתו ית' ע"י שבע הספירות שהם המנורה העליונה, ולכן צריך לתקן שבע הספירות והמידות. והשני - המנורה רומזת על נשמות ישראל שהם "מקשה זהב" - כלומר: צריך להיות כלליות הנשמות בחיבור אחד. "מקשה" הוא ענין חיבור ואחדות. ולא דווקא חיבור אדם עם הדומה לו ושווה עמו. אלא גם הפחותים ונמוכים ממנו. וזהו: "עד יריכה" הם העניים ופשוטי עם. "עד פרחיה" הם הקטנים בשנים שדומים לפרח היוצא בתחילה.

ומדוע רמזו כל זה במנורה? כי "כמראה אשר הראה ה' את משה" - שזה רמזו על: "עולם הנשמות". כי לפי שורש נשמות ישראל - כן עשה את המנורה למטה.

לצייר את האור לטובה ולברכה

וכה היה שח החסיד רבי לוי יצחק בנדר: בעיני המשכת והטיית האור שישפיע עלינו לטובה ולברכה:

"ציור האור היורד מלמעלה תלוי אך ורק כפי מעשה האדם" כי מלמעלה - אומר רבינו (ליקוטי מוהר"ן תורה ל"ו ח"א) יורד האור. אבל אינו מציור.

למשל בספירות הקדשות שירד אור של "ספירת החסד" - חסד זה אהבה, אהבת תורה אהבת השי"ת אהבת הצדיקים, כל זה כלול ב"חסד" אבל כמ"כ היכן שיש עבירות חלילה - זה גם נמשך מספירת החסד - אהבות נפולות.

מלמעלה יורד ההשפעה של ספירת החסד, אבל לעשות את ציור האור. איה חסד - זה כבר צריך לעשות לבד. וכך הוא בכל הספירות והמידות.

כן, גם עכשיו אנו יכולים להתחבר לאורה וזיווה של המנורה, לפנימיות השפעותיה, לניצוצי אורה. לאור המאיר, ללימודים ועבודות באורה של מנורה לדורות ולנצח.

שירת הפרשה

פְּרַשְׁתִּי הַמְּנוֹרָה נִקְרָאת בְּפָרְשָׁה
רִמְמוֹתֶיהָ שֶׁל הַמְּנוֹרָה - עַד יִרְכָּה וְעַד פְּרָחָה.
פְּבַר יִבְרָא וְנִקְבַע - תּוֹרָה מְלִשׁוֹן הוֹרָאָה
לְדוֹרוֹת עוֹלָם יִחַקֵּק מַעֲשֵׂה הַמְּנוֹרָה.

לְמוֹדִים רַבִּים נִלְמְדִים מִפְּרָטֶיהָ וְדִקְדוּקֶיהָ
צֶלֶם דְּמוּת הָאָדָם פְּמִנְוָה - קִנְיֵי שְׁבָעָה.
עַל הָאָדָם לְשֹׁמֵר אֶת הַמְּנוֹרָה בְּטָהֳרָה
וּלְצַיֵּר אֶת אוֹרָהּ וְזִיוָהּ לְטוֹבָה וּלְבִרְכָה.

הזדמן פעם רבי ישראל מסלנט בשעה מאוחרת בלילה לביתו של סודלר, וראהו יושב ועושה מלאכתו לאור הנר ההולך ודועך.

מדוע עודך יושב ועודך? שאל אותו רבי ישראל - הלא השעה כה מאוחרת, והרי גם הנר עוד מעט ויכבה - ולא תהיה בידך אפשרות לפעול מאומה?

"אין בכך כלום" - ענהו הסנדלר - "כל זמן שהנר דולק, עוד אפשר לפעול ולתקן". התרגש מאוד רבי ישראל למשמע תשובה זו, והרהר בקול: "ומה לצרכי הגוף אפשר לפעול ולתקן, כל עוד הנר מאיר ודולק, לצרכה של נשמה בודאי שיש לפעול ולתקן כל זמן שי"נר ה' נשמת אדם" חי ומאיר.

והוסיפו מקורביו לספר, שימים רבים אחר מעשה זה שמעו את ר' ישראל מתהלך בחדרו משנן לעצמו בהתרגשות עצומה: "כל זמן שהנר דולק עוד אפשר לפעול ולתקן".

ה"כל זמן שהנר דולק אפשר לתקן" הוא רק אחד מה"לקחים" שאפשר להפיק מ"אור המנורה", אור שמונצל לקדושה ולמעשים טובים - וכמובא במדרש תנחומא בפרשייתנו: "שכל ציווי המנורה הוא כדי לזכות את עם ישראל, לכן נאמר: 'בהעלותך את הנרות'... קומי אורי כי בא אורך..."

קומי אורי כי בא אורך

"תורה" משלוח "הוראה" (וזהו ג נג). מכל פרשה וענין בה יש להפיק לקח וללמוד הדרכה והכוונה. אם על דברי הנביאים אמרו (מגילה יד.) "שלא נכתבו אלא נבואות שנצרכו לדורות" - שיש בהן לקח לכל אדם ובכל דור, דברי תורה עצמה על אחת כמה וכמה. ואם בכל פרשה בתורה כך, בלקחי הוראת המנורה שהיא ציווי לדורות כמובא במפרשים, בוודאי שהדברים מקבלים משנה תוקף.

וכך הם דברי המדרש רבה במהות המנורה לדורות: "הקרבנות כל זמן שביהמ"ק קיים הם נוהגים, אבל הנרות לעולם קיימות, אל מול פני המנורה יאירו הנרות" - אכן כן אורה המאיר היא לדורות.

קדושת שבעת הנרות

בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"א), מרחיב את דבריו על קדושת 'שבעת הנרות' ב"מנורה" שהם כנגד שבעה פתחים שיש לו לאדם בראשו: פיו: שימנע מלדבר שקר בפיו. חוטמו: רמזו על 'יראת שמים' כמו שכתוב: (ישעיה יא י"ג) 'והירחו ביראת ה'... עיניים: על שמירת עיניו, שיעצם עיניו מראות ברע. אזניו: רומזים על אמונת חכמים, כדברי הכתוב (משלי כ"ב י"ז): "שמע דברי חכמים", שבעת נרות אלו, מקבילים למנורת המנורה שהייתה בבית המקדש. ועצם המנורה, הוא כנגד ראשו - מוחו ודעתו של האדם, (עיני תיקוני זוהר א"י).

וכותב שם: שבשמירת אלו שבעת הנרות, עם עצם המנורה, נשפע לאדם שפע אלוקי, 'שכלי המכונה בשם 'קדם'. ושלחבת המנורה עולה מאליה' (כפירוש רש"י על הפסוק בהעלותך את הנרות). שזוכים ללהבת הלב שבער להשי"ת, ועיניו זוכים לגרש את רוח הטומאה, הרוח שטות ולטהרת הלב, כי טבע האש שמגרש האוויר, כנראה בחוש אצל הקנה שריפה, שע"י כוח האש, האויר בורח ודוחה את הדברים שבהם מילאו אותו. כמו כן ע"י שנטלבה ונתחמם לבו להשי"ת רוח הטומאה יוצאת ממנו.

אכן רב כוחם וסגולתם של הארת שבעת הנרות - שיש לאדם, בשמירתם כראוי, להמשכת שפע אלוקי.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"מקשה היא" (במדבר ח ד)

מי הציב את לוח האבן שעליו חקוקה תורתו של רבינו – במערה במירון?!

שריד מוצל מאש היה הנער יצחק זילברמן בן למשפחת חסידי צאנז, מצאצאי הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ. תלאות רבות עבר עליו בימי המלחמה האימתנית, משעה שכבשו הנאצים ימ"ש את את הולנד, שבה התגוררה משפחתו מאז היגרה לשם מגרמניה. הוא גם טעם את טעמו המר של 'אושוויץ' ובניסי ניסים ניצל מהם בסוף המלחמה בשנת תש"ה, כשברח מצעדת המוות.

בשנת תש"א לאחר נדודים רבי בארצות אירופה, גמלה בליבו ההחלטה לעלות לארץ ישראל. כאן מצא יצחק אייזיק את עצמו בודד לנפשו, נצר יחיד ממשפחתו היקרה שנכחדה בשואה.

בעיר חיפה התגוררה דודתו אחות אביו, הוא בירר את כתובת מגוריה, ושם התקבל בסבר פנים יפות, שם התגורר בר פרק זמן לאחר מכן עבר לגור בעיר תל אביב.

יצחק אייזיק נולד לאמנם הלוריס שמקור חצבת חסידי, אך ביתם נעדר מכל סימן המעיד על כך, התלאות שעבר נתנו את אותותיהם באמונתו שהייתה תלויה על חוט השערה. מראהו רחוק היה מלהיות כשל יהודי חסידי.

בחודש אלול של שנת תש"א הציג לו מאן דהוא להצטרף אליו בנסיעתו למירון לציונו של התנא האלוקי רשב"י, ונעתר לכך, ושניהם יצאו לדרך. תחושת קדושת המקום אפפה את ר' יצחק אייזיק, ונדלק לו שם ניצוץ של קדושה וטהרה, ששינה את חייו. כעדותו.

שם פגש את החסיד הנלבב רבי הנחל בער אודסער, שקיבלו בשמחה ובמאור פנים והחל להרעיף עליו טללי תחיה. דיבורים של הנחל נובע שריגשו אותו עד מאוד וטעמו נשאר חרות על ליבו. ורבי ישראל בער עצמו סיפר על מפגש זה: "עמדותי ואמרתיו מתוך הספר 'ליקוטי תפילות', ולפתע נישא אלי אדם צעיר שהיה נראה כמו תייר, וכשכולו נרגש שאל אותי: 'אמור לי מנין יודע אתה את כל העובר עד לפרטי פרטים?!' – ורבי ישראל בער בתשובתו: 'התפילות ששמעת עכשיו הם מהספר הקדוש 'ליקוטי תפילות' שנכתבו ברוח הקודש וכוללת בתוכן את כל מה שעתיד לעבור על כל אחד ואחד מישראל עד סוף הגלות..."

וכך סיפר ר' יצחק אייזיק לימים: "כל אותה השנה עד אלול של השנה הבאה, נשארה חרותה בליבי הנסיעה המרגשת למירון, ובמיוחד עמדה לנגד עיני צורתו המאירה של אותו חסיד יקר – רבי ישראל בער שפגשתי שם, מאוד התגעגעתי לשוב למקום הקדוש הזה, ובמעמקי ליבי ייחלתי לפגוש שוב את היהודי שהושפעתי ממנו כל כך".

ואכן סיבבה השגחה שלשנה הבאה באלול תש"ב הגיע עוד הפעם למירון, ושוב פגש לשמחתו את רבי ישראל בער, כשהוא מזדהה לפניו שהוא היהודי המודרני שפגשו בשנה שעבר. ומאז נרקם הקשר ההדוק בינו לרבי ישראל בער – (שעוד יסופר על"כ בעז"ה בעלוננו). ובמרוצת הזמן התקרב לאורו של רבינו ואף עזר בהדפסת ספרי רבינו ולהפיצם בעולם כשמשקיע בכך את הוננו.

ועל מצבת השיש באתרא קדישא מירון, עם תורתו של רבינו על הגילוי של רשב"י שהוצבה במערה רשם רבי אייזיק בזיכרונותיו, (בספרו חידושי אב"ר): "בעת ההיא כשהייתי בשיא הלהט של התקרבות לרבינו, והרצון לזכות עוד יהודים באורו הן בער בקרבי – העיר ה' את רוחי וגמרתיו אומר לחרוט על אבן את התורה הנפלאה 'לכו חזו' הנדפסת בתחילת ליקוטי מוהר"ן, שם מובאים דברים בגדולת התנא האלוקי רשב"י ז"ע ולקבעה בתוך היכל המערה סמוך לציון הקדוש.

התעוררות הראשונה לכך באה כאשר הייתי במירון, שב"ה הייתי מרבה לנסוע לשם, וברבות השנים הייתי שוהה שם בראש השנה ובכל עשרת ימי תשובה, ופעם אחת מצאתי שם את התורה "לכו חזו" מודפסת על נייר שנקרע ונתבלה. באותו רגע קלטתי את עוצמת הרעיון לפרסם את התורה הזו ברבים, באופן שתישאר יקיימת זמן רב.

בתחילה נראה היה הדבר בעיני כחלום הזוי שלא אוכל לעמוד בו בתנאים של הימים ההם, אך החשק העז אחז בכל ימותי ולא הרפה ממני... התחלתי אט אט להביא את הדבר ממשבחה למעשה, בצנעה ובלאט.

באותו בדברים עם חורט מצבות מ'בתי וורשה' ורק לאחר שסיכמתי עמו שלא יגלה את הדבר לאיש מתוך רצון שתשרה הברכה בדת הסמוי מן העין, הפקדתי בידו את המלאכה הקדושה. ואכן הוא עמל זמן רב עד שהוציא מתחת ידו ומלאכה נאה וממושגת; כל התורה הקדושה מליקוטי מוהר"ן הפותחת את הספר, כתובה וחרוטה על אבן לבנה... ולבי מלא בגול ורון במידה שאי אפשר לתאר.

העברת אבן השיש הגדולה מירושלים למירון בתנאי הימים ההם, היה "סיפור" בפני עצמו. ואכן עברתי תלאות רבות עד שראיתי אותה קבועה ומתנוססת פאר ליד הציון הקדוש במירון".

לוח השיש הניצב במערת הרשב"י עד עצם היום הזה, מהווה עדות נצחית לנס הכפול של ר' יצחק אייזיק זילברמן, פעם אחת מידיהם של הנאצים הארורים ימ"ש. ובפעם השנייה; כאשר נודמו לו השליח של הרבי הקדוש – רבי ישראל בער אודסער ברגע הנכון, ובזכותו זכה לשוב בכל ליבו אל האמונה הקדושה ולהתקרב לעבודת בוראו.

מן הספר ההוא ישיקו הספרים | כוח ההתחלה!

ילדים יקרים! אחת מהעצות הנפלאות שרבינו דבר על-כף, היא ההתחלה – להתחיל להתחלה מקדש בצבדנת השם.

בין דבריו הנפלאים שרבינו דבר על מדה נעלה זו, הזכיר רבינו את שמו של הצדיק רבי זושא, אחיו של רבי אליהו מליובאוויטש, והנה מגדולי תלמידי המגיד ממעזריטש.

רבינו מאוד העריך את עבודותיו הנוראות, את קדושתו העצומה, ולבו הסהור שכלו להשם.

אנשים רבים – אמר רבינו מתחילים לעבד את השם ויתברך ה' התלהבות. אך התלהבות זו אינה מחזיקה מעמד יותר מיום יומים, שביע או אפילו חדש, ואז באה תירידה ויפנה התלהבותו, וצריכים להתחיל שוב מהתחלה. מעלתו של יהודי, ובפרט של צדיק, שהולך תמיד עם הכוח של התלהבה – וימאץ הכוח נמשך אצלו התלהבות לבד לזמן רב...

בדבר זה הצטנן רבי זושא, חדיש ופלא היה בהתלהבותו, והלך הרבה שנים בהתלהבות הנוראה שהתחיל בה... למעלה מעשרים שנה התלהבה בכותו זו של ההתחלה בצבדנת השם. ואנו נלמד מקדש את חשיבות ההתחלה – להמשיך עם כוח זה, כי ההתחלה יש לה כוח גדול.

המשך פניני פרשה

כן יש להסמיך ענין נר חנוכה לפרשה הסמוכה: "קח את הלויים" ובדברי המדרש על פסוק זה, שמובא על: נגינת הלויים בימות המשיח שיהיה כלל של ח' נימין, כדברי דוד במזמור: "למנצח על השמינית מזמור לדוד", וזהו כנגד ח' ימי חנוכה, שהרי אור החנוכה מרמז גם על העתיד – שלא יתבטל. ולפי כך יובן המובא בליקוטי מוהר"ן (ב' תניא) שחנוכה הוא בחינת קרבן תודה שלא יתבטל לעתיד. ענין נגינה והודאה זלעתידי של ח' נימין.

"את הנרות" (ח. ב)

א-ת רומז ל' התורה הקדושה אותיות: א-ת' כלליות התורה. ובליקוטי מוהר"ן (תורה כ"א): שקדושת שבעת הנרות הרמוזים במנורה - תלויים במוח שבראש, שע"כ נשפע לו שכל התורה.

"כי נתנים נתנים המה לי" (ח, ט"ז)

ופירש רש"י: "נתנים - למשא, נתנים - לשיר'. רמז על: ב' בקיאות בעבודת ה', כמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ו'): 'בקי ברצוא, בקי בשוב', להתחזק תמיד - הן בזמני עליה, והן בזמני ירידה.

וזהו: "נתנים למשא" - בקי ברצוא - עבודה והתעלות, וכדברי חז"ל (עבודה זרה ה:): "כשור לעול וכחמור למשא".

ומאידך: "נתנים לשיר" - 'בקי בשוב' - התחזקות בכל מצב שהוא ענין השיר, כדברי נעים זמירות ישראל: "אשירה לה' בחיי אזמרה האלוקי בעודי", ע"פ המובא בליקוטי"מ (פ"ב): שיש לאדם להתחזק ב'עוד מעט טוב' שלו, שהן הנקודות טובות ומכך נעשים ניוונים.

ואפשר עוד להוסיף ע"פ המובא (מדרש מאור האפילה): "נתונים לה' מעיקב - לפי שהפריש יעקב את שבט לוי למעשר". ששבט לוי התקדשו גם ע"י יעקב, ולא רק ע"י משה. יעקב רומז ל'עקב' התחזקות בכל מצב אפילו בעקבים - דרי מטה. אך מאידך הם גם הופרשו ע"י משה בחינת דעת, הנאמר עליו: "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים" - דרי מעלה, עבודת ה' בעת עליה.

"אספה לי שבעים איש..." (י"א, ט"ז)

במדרש ילקוט שמעוני: "כנגד שבעים ימים טובים שנתן להם הקב"ה לישראל ואלו הם: שבעה ימי פסח, ושמונה ימי החג, ר"ה, יוה"כ, ועצרת הרי י"ח, וחמישים ושתים שבתות השנה הרי שבעים".

אפ"ל שכל זה מרומזו בתיבות: "שבעים איש", האות הראשונה של 'שבעים' רומז ל-ש' - שופר עיקר מצות ר"ה, ואותיות: ב' י' ס' עולה ממספר: חמישים ושתים כנגד - חמישים ושתים שבתות השנה. ע' - עצרת, חג השבועות, 'א"י' - א' - כנגד שמיני עצרת שהקב"ה ביקש להוסיף עוד יום אחד, י' - פסח כנגד - עשרה מצות שדרכם נגאלו ממצרים, ש' - שבת שבתון הכתוב ביום הכיפורים.

"וייהי בנסוע הארון" (י ל"ה)

פרשה זו פרשה בפני עצמה היא, כדברי רש"י. ויש בה סימנים - ב' נוני"ן הפוכים. ונכל ללמוד מכאן שגם נסיעה של האדם יש בה תורה. והיא פרשה שבתורה וגם זה ליום ייחשב, וכדברי מוהר"ן ש'אמר: "שיכול לתת דין וחשבון גם על יום הנסיעה": שיש להמליך את ה' גם ביום הנסיעה. וזה גם מה שכתוב בפסוק לפני כן: "וענן ה' יומם עליהם בנסעם מן המחנה" - שענן ה' נמשך עליהם בעת נסיעתם.

ואפשר גם לומר בדרך רמז: ש'נוי"ן (עם הכולל) בגימטריא ק"ז, מזמור זה בתהלים - הנאמר בערבי שבתות ובו כלולים מהלכי נסיעותיו של האדם מדבריות ועוברי ימים וכן כל מעבריו, שמבקשים מתפללים וצועקים ע"כ - כמובא בשם 'הבעל שם טוב' ובליקוטי הלכות: וזה רמז להולכי דרכים, שיש להם לזכור בהשייית להתפלל אליו בעת סכנה ולהודות לו על הטוב, וזה הנרמז בכאן: 'קומה ה' ויפוצו אוניו וינוסו משנאיך מפניך' - התפילה והסייעתא דשמיא שצריכים ומבקשים מה' במעברי הנסיעות בכלל, ובמהות חיי האדם שהם גם כעין נסיעה (ענין סיפורי מעשיות מעשה א' בהתחלה, על נסיעת ימי חיי האדם).

זוית ראיה <<

מעשיות ופעולותיהם הטובים הם המציירים ציור נהדר בתוך המסגרת!

